

Principis per a un començament inacabat; compromisos per eradicar el nostre malestar.

No tenim representants perquè ningú no ens representa.

No demanem res perquè ho volem tot.

No anem lentes, anem molt lluny.

No tenim pressa perquè ja hem començat.

L'atur, les guerres, l'avorriment, l'angoixa, la coacció, els ansiolítics i la feina, els exàmens, el mal d'esquena, l'estret de Gibraltar i les fronteres, la vivisecció, la fam, la privatització de l'aigua i les i els polítics, el banc i la hipoteca, el lloguer i la pol·lució, la salut, l'educació i el supermercat que em ven porqueria dient-me que és menjar...cadascuna de nosaltres sap perquè s'ha apropat a aquesta plaça; la veritat, avui en dia, ens sobren els motius.

Durant molt de temps hem estat vivint el malestar i els nostres desitjos de forma individual, tancades a casa nostre, entre les nostres quatre parets, esperant aquest moment o conformant-nos a la idea que no era possible un canvi real en les nostres vides, que només podríem aspirar a fer menys dolorosa o menys avorrida la nostre existència, buscant formes, maneres de fer, per tal de poder sobreviure en la nostre aïllada quotidianitat. Durant molt de temps; durant molt de temps fins ara.

Aquest malestar, aquests desitjos, han desbordat la esfera individual a partir de l'esclatxa iniciada a Plaça Catalunya, un crit d'indignació i ràbia vers un món del qual cada cop més ens sentíem meres espectadores. Ens hem apropat a la plaça per trobar-nos, escoltar-nos, llençar possibles que ens semblaven impossibles i buscar còmplices per a les nostres propostes, per a les nostres ambicions, per a trobar solucions a les nostres necessitats sense dependre d'intermediàries que parlin per nosaltres: prenent la paraula, actuant en nom propi.

Penseu que no sabem què volem? Algunes diran que no sabem què volem, però el nostre gest implica una profunda voluntat de transformació de soca-rel del món que ens precedeix. Implica una negació del sistema imperant a partir de la enorme voluntat de superar-lo, i implica, sobretot, la voluntat de superar-lo plegades,

unint-nos en aquesta voluntat i complementant-nos en les eines que cadascuna de nosaltres és capaç d'imaginar i aplicar: Com aturarem el desnonament d'algú a qui volen fer fora de casa? Algunes lluitaran per aconseguir una llei que protegeixi a les persones que no poden pagar el lloguer, d'altres decidiran fer front a l'ordre judicial aturant el desallotjament el mateix dia amb una concentració. Tots els mètodes són necessaris, totes les eines són complementàries quan ens unim per aconseguir un mateix objectiu.

Algú voldrà saber quins són els nostres principis: el nostre principi és que ja hem començat, el que estem construint no ho podem veure perquè encara està sota els nostres peus, donem-nos temps, encara estem en construcció. Ningú ens ha ensenyat a comunicar-nos i precipitar-nos a enunciar el que encara desconeixem ens pot fer caure en repetir antigues receptes que sentim, coneixem i sabem que no ens satisfan.

De fet, des de la col·lectivitat de Plaça Catalunya, hem llençat moltes exigències crítiques vers un sistema polític i econòmic que no ens representa ni satisfà, sinó que ens exclou i trepitja. Després de varis dies d'ocupació i autoorganització de la plaça, pensem que ja ha arribat el moment de no només exigir als altres, sinó de començar a autoexigir-nos a nosaltres mateixes compromisos personals i col·lectius, que ens encaminin de forma pràctica vers una transformació profunda de la societat.

En primer lloc, ens comprometem a estendre i aprofundir, en tots els àmbits de la vida social, el que estem aprenent juntes al llarg d'aquests dies i nits a la Plaça.

Hem après que tenim prou força com per a reapropiar-nos dels carrers, a partir de l'acció directa col·lectiva, cada vegada que sigui necessari.

Hem après que tenim prou capacitat per a autoorganitzar qualsevol tasca de l'activitat humana, sense polítics professionals ni dirigents.

Hem après que podem autogestionar, a partir de la comunitat, qualsevol activitat econòmica, sigui productiva, sigui de distribució, sigui de qualsevol recurs que garanteixi el sosteniment material de la nostra vida quotidiana, sense intermediaries.

Hem après que és molt més interessant relacionar-nos i trobar-nos a partir de la diferència i no de la homogeneïtat, des de l'autonomia i no des de una pretesa universalitat.

El compromís en estendre i aprofundir aquests aprenentatges és el que permetrà construir una àmplia autoorganització social, política, econòmica, que exclogui qualsevol forma d'opressió i explotació (ja sigui per raons de classe, origen, gènere, edat, opció o orientació sexual, etc.)

En segon lloc, ens comprometem a intervenir en totes aquelles situacions que aquests dies hem denunciat.

No demanem als polítics que resolguin els problemes que ells han creat: hem de ser nosaltres mateixes les que ens enfrontem a tota situació d'opressió, i posar la nostra capacitat de resistència als desnonaments o desallotjaments d'habitatges, als acomiadaments laborals, als casos de repressió policial o judicial, als abusos bancaris i immobiliaris, als assetjaments i desigualtats en les relacions personals, etc.

Desconfiem que aquells que han contribuït a la consolidació dels privilegis i les opressions estiguin disposats a desmuntar-los. Si demanem una nova societat, hem d'estar disposades a posar les nostres pròpies energies a construir-la.

Per tant, en tercer lloc ens comprometem a posar en pràctica noves experiències socials que sentin les bases per a una alternativa global autogestionària, que ens retorni allò que ens ha estat expropiat. Per tant, ens comprometem:

A reapropiar-nos de la política, a partir d'iniciatives com assemblees populars locals, horitzontals i coordinades, i/o amb comitès que autoorganitzin les tasques socials.

A reapropiar-nos de l'economia, a partir de la col·lectivització dels recursos i de la nostra capacitat de treballar, consumir, habitar, etc, tendint a la supressió de la mercantilització de la vida i substituint-la per unes relacions socials basades en la cooperació.

A reapropiar-nos dels coneixements, dels sabers, de la comunicació social, creant i recolzant universitats lliures, mitjans de comunicació lliures, experiències de lliure educació entre els i les membres de la comunitat.

A reapropiar-nos de la nostra dignitat, construint relacions personals i col·lectives basades en el suport mutu, el respecte entre iguals, i la resolució de les desigualtats.

En quart lloc. Ens comprometem a assumir aquests compromisos des de les nostres limitacions, i reconeixem que els assumirem en funció de les nostres possibilitats.

Som conscients que estem aprenent i cometrem errors, i que per això ens hem trobat, juntes, a la presa de la Plaça Catalunya: per a desbordar els nostres límits, i esdevenir una força col·lectiva.

Finalment, no sotmetem aquests compromisos al consens general de l'Assemblea: que depengui de cadascú i cadascuna, en la seva responsabilitat personal i col·lectiva, la decisió de passar a l'acció, perquè, de què ens serveix aixecar la mà en símbol d'aprovació en una plaça quan es clama contra els desnonaments, contra els CIE's o contra l'homofòbia si després, quan ens aixequem de bon dematí no som capaces de fer que en les nostres pràctiques quotidianes aquesta lluita sigui real?